

GRECSÓ KRISZTIÁN

Jegyzetek egy nemlétező naplóból

Egy kocsmacimbora vallomásai Dukay Nagy Ádámról

Június 24.

Néhány hete hívtott, fogadtunk a Két korszóban, tippmix, és elég nagyot nyertünk, én nem is tudtam, ő meg gondolta, hogy meg sem néztem a szelvényt, olyan nagyon boldog volt, hogy nyertünk, ez a boldogság jutott ma reggel az eszembe, meg hogy nincs értelme kimenni a Lehelre, mert nincs ott, hát ki meséli el még egyszer, hogyan kell tejből, vodkából és kakaóból házi Baileyst csinálni, és ha meg ilyen csend van, akkor meg nem lehet, ugye, nem arra gondolni, hogy mit szólna Ádám ehhez, ehhez a sok indulathoz, számonkéréshez, hogy mi járt volna neki, meg hogy ki nem vette észre, ami csak azért, hogy is mondjam, furcsa és idegen tőle, mert őt nem érdekelt semmilyen szakmai hívság, ha reggel együtt kezdett „Dezsőkével” (mindig így emlegette Tandorit), akkor szép volt a napja, akkor mosolygott a szeme, a költészet érdekelte maga, csak az, és semmi mással nem törődött, és az a kérdés, barátaim, akik ismertük, csodáltuk, rendre kihasználtuk a nagyszerű társaságát, hogy mi van azzal a nagy, nehéz lappal, amit mindenhová magával cipelt, a piacra is, Grinzingibe is, az újra megszeretett Két korszóba is, meg a jegyzetekkel, hogy tudja-e valaki, hogy az a két kötetre is elég új vers és félbe, negyedbe maradt kezdemény, hogy azzal mi van?

Július 30.

Kaiser Laci hívtott, menjek le a Két korszóba, meg kell beszélni, mikor legyen az Ádi búcsúztatója. Az itteni. A temetés szűk családi körben lesz, úgy szeretné a család, csak a mamája, a tesója. A mi búcsúnk sem irodalmi búcsú, de ha rendesen megszervezzük, ha szólunk, eljön a Balatonról a család, meg mindenképpen jönni akarnak a Borsos kollégák is. Miatta lett közösség az újlipóti szomszédok, kocsmatársak, csodálók, olvasók, csaposok, lebzselők, írók, szerkesztők, újságírókból, miatta köszönnek egymásnak az emberek, a miatta figyelünk egymásra emberek búcsúja, mindenkié, aki erőt kapott tőle, aki használta az erejét, a humorát, a szemét. Különös, léha világ ez, minden mindegy itt, és lám, miatta mégsem, ez az Ádi utolsó világa, az utolsóvá lett terek, a „kései” haverok, milyen furcsa, az utolsó hónapokban már ki sem mozdult innen, önként hajszolt kerületi rabság, a dagadó bokával és azzal a hülye bottal, ami úgy öregítette, őt, a nem is olyan régen még sportembert, aki most bicegett a Victor Hugon, mint egy hattyúdakra

készülő költő, és csak ha belenéztél a szemébe, akkor láttad, hogy ő az, a fiatalember, az ifjú költő, aki nem öregszik, és nem öregedhet, mert nem engedi meg a létnek, hogy bosszút álljon rajta, és a szegénységnek, hogy bár, ennyire közelít, eljöjjön hozzá, sem a megalázottságnak, hogy visszajöjjön, az utolsó este még bement a Két korszó irodájába, segített Ági néni-nek megírni egy levelet, nem sokkal később sárga volt a szeme, nem sokkal később meg elkerült mindent, ami méltatlan lett volna hozzá, és csak lézen-günk nélküle, amikor megtudtam, kimentem a piacra, az emeleten sírtak az emberek, ott általában nem köszönnek egymásnak azok sem, akik már utá-latig sokat ülnek egymás mellett, Hilda, a csaposlány tőle tanult magyarul, tőle hallotta először azt a szót, hogy pikírt, én pikírt vagyok, kérdezi Hilda, és sír, most nem, felelem, de máskor igen, és tudod már, mit jelent, kérde-zem, utána néztem, mondja, amikor meghalt az Ádi, addig nem, kérdezem, addig nem, mondja, de hát ezért vagyok pikírt. Lemegyek a Két korszóba, hosszan telefonálgatunk, mindenki nyaral, egyik időpont sem jó, már egé-szen kínos, de nem adjuk fel, Henriknek remeg a keze az idegességtől, ő törte rá Ádira az ajtót, ő hívott mentőt, és most csak bólogat, ki gondolta, hogy ekkora a baj, öt percenként kimegy, hogy megnézzze, nem húzta-e fel valaki a redőnyt, hátha felszalad a lakásba valaki a családból, de nem moz-dul a redőny, az anyukájánál van a laptop, biztos helyen, abban vannak az utolsó versek, muszáj, hogy legyen még egy kötetre való.

Augusztus 3.

Mennyi szeretet, tisztelet, csak ilyen lehetett Dukay Nagy Ádám búcsúzat-tója tegnap, a családdal, sok baráttal, újságíró és író kollégával (köszö, Kai-ser Laci, a szervezést!), rengeteg adoma az öccsétől, vers, levelek, Ádámos borítékcímzések megidézésre az imádott édesanyjától, és persze a termé-keny szándék, hogy aki szerette őt, velünk tart.

És ezen túl minden évben, Ádi születésnapjához (október 22.) legköze-lebb, a Tar-túra mintájára, a hét végén vagy a vége felé Dukay Nagy Ádám barátságtúrát tartunk.

A Lehel piacon kezdünk, Zolikánál, emelet, utána Két korszó (lásd az elő-dőt a képen), Ági néninél és Henriknél, és ahol Egressy Zolival ültek min-dig, a Grinzingiben zárlat.

A Dukay Nagy Ádám barátságtúra első tervezett alkalma: 2017. október 28. 10 óra, Lehel piac, emelet, barátaim, gyertek el, kik ezt olvassátok.

Augusztus 23.

A piacon mutatja Zolika, hogy szeptember 18-ra, a Gödörbe megszervezték az irodalmi búcsút is a régi barátok, nagyon jó, mennyire hiányzott, nem le-hetett volna enélkül, de Gyukics megcsinálta, a legközelebbi barát, akit úgy féltett, akinek a betegségről minden alkalommal sokáig beszélt, de ott van-

In memoriam Dukay Nagy Ádám

nak a többiek is, Kabai, Egressy, Nyilas Attila, a csendes társ, a nagy barát, aki évekig tartotta benne a lelket, és persze a rajongott Györe Balázs, minden fülszövegének írója.

Augusztus 29.

Azt veszem észre, hogy figyelem. Meg akarom ismerni, pontosabban fel, minden szakállas, fekete inges, mellényes férfiban, mert nem jó itt nélküle, nem tudom annyira szeretni a saját világom, mint eddig, és hogy elfelejtem, hogy nincs, ott van a telefonban, és ahogy megyek a leveses előtt, már várom, hogy ott üljön délcegen, és mondja különös szavait, kérjen egy deci szikvizet, ledobjam az ÉS-t, megnézzem, benne van-e, hátha benne van, és hátha ott van, de nem lesz benne, és nem lesz ott, és csak hazafelé, a házak között tudok arra gondolni, hogy tudta, ha nem is akarta, de tudta, mit miért csinál, volt ebben a kitartó utolsó egy évben valami gyönyörű kanossza, egy végtelen búcsú, ahogy az érte aggódókat, a magamfajta kocsmacimborákat csitította, abból tudom, abból a kegyes nyugalomból, hogy figyel, és remélem, most már ha kedve van, túl lebeg a Váci úton.

MURÁNYI ZITA

E

Ádám 2004-es naplóját olvasom, írja, hogy elviselhetően bozontos, másnapos a feje. Szűrőtlen cigarettát szív, Kossuth, mint Déry szerelmében. Egy másik jegyzetben teletömi a farmerdzsekije bal zsebét gesztenyékkel, van még benne kis notesz, meg bicskával hegyezett ceruzák. A borozóban szakállnak hívják, és az RHL-ek mögé húzott strigulák (rizling hosszú lépés) a hosszú eltáv, mintha mindig egy hídon menne át, és elképzelem, hogy a szél elviselhetetlenül összekócolja a haját, pusziadásnál is örökké szűrős borosták, ez most egy megcsonkított szakáll, és inkább a bebocsájtás. Az ég üres, mégis esőre áll, mintha fölöttünk nyílna ki a notesz az utolsó jegyzetlapjánál, de nincs halál. „Mindez bolygónk pusztulásának napján történik” – amikor Ádám végre megérkezhet E-be (ez lehet a mennyország), ahol rajzokat és fényképeket készít, de csakúgy az emlékezetével. Egyszer lasagnét sütöttem neki, és szerettem volna látni, hogy jóízűen megebédel. Elképzelnem, hogy a pont, egyszerre az összes vers vége. Mint egy földre pottyanó őszi gesztenye.